

и ги учи какъ да се пазятъ отъ неприятели.

— Ами онова още по-нататъкъ?

— То пъкъ, честити царю, се сърди на другарчето си, че не му помага да свиятъ гнѣздо и да излупятъ по-скоро пиленца.

И много други разговори предалъ тоя човѣкъ на любопитния царъ.

Минали два-три часа. Птицитѣ вдигнали страшна врѣва, та неможелъ човѣкъ да ги не забелѣжи. Царьтъ, като ги чулъ, пакъ попиталъ съветника:

— Защо се разкрѣкали птицитѣ?

Човѣкътъ се замислилъ и следъ малко рекълъ:

— Тебе кълнатъ, честити царю!

— Защо? — зачудено попиталъ царьтъ.

— Както виждашъ, всичкиятъ димъ отъ огньоветѣ отива право при гнѣздата имъ. Пиленцата почнаха да се задущаватъ, пъкъ и голѣмитѣ не могатъ да търпятъ. Затова пицятъ и кълнатъ.

— Тѣй ли? Скоро да се премѣстятъ котлитѣ и да се изгасятъ огньоветѣ!

Заповѣдта на царя била веднага изпълнена. Премѣстили котлитѣ и огасили огньоветѣ. Тогава птички-тѣ почнали пакъ да се радватъ и весело да си чуруликатъ.

Минало обѣдъ. Слънцето клонѣло къмъ заникъ. Наблизо стърчало едно сухо дърво, а на него кацнала сврака. Тя вѣтрѣла опашката си, скачала отъ клонъ на клонъ и грачела. Изведнажъ прилетѣла отдалече една кукумявка и кацнала до нея. Почнали да си приказватъ. Царьтъ ги забелѣзълъ. Обърналъ се къмъ съветника си и го попиталъ:

— Какво си приказватъ свраката и кукумявката?

Човѣкътъ слушалъ, слушалъ нѣколко минути, па се намръщилъ.

— Ще ти кажа, отговорилъ, ама нѣма да се сърдишъ.